

UZASADNIENIE

Powód, W. S., wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Białymstoku kwoty 18.000,00 zł. z odsetkami „urzędowymi” od daty wymagalności oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że żądana kwota stanowi rekompensatę za zaległą emeryturę za okres od kwietnia do sierpnia 2011 r. Podniósł, że postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 31 sierpnia 2016 r. w sprawie sygn. akt III AUz 111/2016 zostało wydane z naruszeniem prawa, jest stronicze i niczego nie wyjaśniło. Zarzucił, że postanowienie wydane było w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wypłatę zaległej emerytury od kwietnia do sierpnia 2011 r., natomiast w jego uzasadnieniu pominięto kwestię zaległej emerytury, skupiając się na temacie nieopłaconej w terminie apelacji. Powód podnosił, że w taki sposób rozstrzygnięty spór miał na celu wyrządzenie szkody na poczet interesu prywatnego. Nadto wskazał, że Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie sygn. akt IV U 2606/15 wezwał go do uiszczenia opłaty od apelacji w kwocie 30,00 zł. Stwierdził, że braki formalne zostały przez niego uzupełnione poprzez uiszczenie opłaty w znakach opłaty sądowej w terminie 7 dni, natomiast Sąd Okręgowy w Olsztynie pozbawił go prawa do właściwej apelacji, która była wniesiona w terminie, a co do opłaty ustawodawca przewidział możliwość umorzenia lub obniżenia opłaty. Powód podnosił, że prowadzone było już postępowanie w Sądzie Okręgowym w Warszawie w Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, gdzie powód wniósł opłatę w kwocie 30,00 zł. Akta sprawy zostały przekazane do Sądu Okręgowego w Olsztynie, dlatego powód wskazywał, że uiszczył już opłatę i wnosił o jej umorzenie. Podał też, że dochód, jaki osiąga z emerytury, to kwota 1.500,00 zł., z czego po dokonaniu opłat na podstawowe potrzeby życiowe pozostaje mu kwota 300,00 zł. Dodał, że aby dokonać opłaty od apelacji był zmuszony pożyczyć niezbędną kwotę. Wobec takiego stanu rzeczy nie widzi podstaw do wniesienia ponownej opłaty od apelacji. Podnosił przy tym, że w jego odczuciu zostały naruszone prawa obywatelskie oraz pozbawiono go prawa do uczciwego i sprawiedliwego postępowania sądowego.

Powód, zobowiązany przez Sąd do sprecyzowania stanowiska, w piśmie z dnia 25 września 2017 r. (k. 37) podał, że na dochodzone przez niego roszczenie składa się kwota 5.615,00 zł., stanowiąca równowartość pięciomiesięcznej emerytury, kwota 3.729,00 zł. z tytułu odsetek ustawowych, obliczonych oddzielnie za każdy miesiąc, oraz koszty spraw sądowych XIV U 3244/14 i IV U 2606/15: 2 x 30,00 zł.

Pozwany, Skarb Państwa - Sąd Apelacyjny w Białymstoku, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że żądania powoda są niezasadne. Podał, że Sąd Okręgowy w Olsztynie postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r. odrzucił apelację powoda od wyroku tego Sądu z dnia 14 kwietnia 2016 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. z dnia 26 października 2015 r. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że powód w ustawowym terminie wniósł apelację od powyższego wyroku, która nie została opłacona, pomimo wezwania do uzupełnienia jej braków formalnych poprzez uiszczenie opłaty podstawowej od apelacji w wysokości 30,00 zł. w terminie tygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia. W związku z tym apelacja na podstawie art. 370 k.p.c. podlegała odrzuceniu. Powód zaskarżył powyższe postanowienie, twierdząc, że opłatę uiszczył. Sąd Apelacyjny w Białymstoku na skutek zażalenia powoda postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2016 r. w sprawie, oznaczonej sygn. akt III AUz 111/16, oddalił zażalenie.

Nadto pozwany podniósł, że Sąd Apelacyjny w Białymstoku, dążąc do wyjaśnienia okoliczności dokonania przez powoda opłaty od apelacji, zwrócił się do niego o udzielenie informacji, kiedy uiszczył opłatę od apelacji od wyroku oraz w jaki sposób. W odpowiedzi na powyższe skarżący wskazał, że opłacił apelację w dniu 08 lipca 2016 r. w Sądzie Okręgowym w Olsztynie za pomocą znaków sądowych. Pozwany podał, że Sąd ustalił, że w dniu 08 lipca 2016 r. skarżący znakami opłaty sądowej opłacił zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji, do czego został wezwany zarządzeniem z dnia 05 lipca 2016 r. Nawet gdyby przyjąć, iż powód w dniu 08 lipca 2016 r. wniósł opłatę od apelacji

to opłata ta byłaby wniesiona z uchybieniem 7 - dniowego terminu, bowiem powód odebrał wezwanie do uzupełnienia braków apelacji w dniu 08 czerwca 2016 r., zatem termin do uzupełnienia jej braków formalnych upłynął w dniu 15 czerwca 2016 r. Wniesienie opłaty od apelacji w dniu 08 lipca 2016 r. także skutkowałoby odrzuceniem tego środka zaskarżenia, jako że jego braki nie zostały uzupełnione w terminie.

Ponadto pozwany wskazał, że zgłaszane przez powoda zarzuty są bezpodstawne, bowiem nie doszło do naruszenia prawa, a postępowanie przed sądem apelacyjnym zostało przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi procedurami. Pozwany podkreślił nadto, że w przedmiotowym stanie faktycznym brak jest także wykazania związku przyczynowego pomiędzy orzeczeniem Sądu Apelacyjnego, a ewentualną szkodą majątkową, wskazaną przez powoda w uzasadnieniu pozwu. Przebieg postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku na skutek zażalenia powoda, nie pozwala na przyjęcie, iż po stronie pozwanego doszło do niezgodne z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, skutkującego odpowiedzialnością, określoną w treści art. 417 i następnymi k.c. Pozwany zarzucił, że powód nie wykazał także żadnej z przesłanek uwzględnienia jego roszczenia w związku z art. 417 k.c.

Pozwany zakwestionował również wysokość zgłoszonego roszczenia, podkreślając, że nie wiadomym jest, w jaki sposób powód wyliczył jego wysokość na kwotę 18.000,00 zł., wskazał bowiem jedynie, iż roszczenie ma być rekompensatą za zaległą emeryturę za okres od kwietnia do sierpnia 2011 r. Ponadto powód w żaden skuteczny sposób nie tylko nie wykazał, ale nawet nie uprawdopodobnił domniemanej szkody, jej wysokości, ani tym bardziej normalnego związku przyczynowego. Nadto pozwany zaznaczył, że powód nie sprecyzował, jakich uchybień oraz zachowań niezgodnych z prawem, mających bezpośredni wpływ na dochodzenie roszczeń, miał dopuścić się pozwany przy orzekaniu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód W. S. pismem z dnia 12 listopada 2015 r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W., I Oddział w W., znak (...) z dnia 26 października 2015 r. W uzasadnieniu podał, że prawa do świadczeń emerytalnych nabył z dniem 01 kwietnia 2011 r. na podstawie ustawy dla sześćdziesięciolatek. Złożył on wniosek w kwietniu 2011 r. do ZUS w O. o ww. świadczenie. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie domagał się jego oddalenia. Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie sygn. akt IV U 2606/15 oddalił odwołanie.

(dowód: pismo z dnia 12.11.2015 r. k. 3, odpowiedź na odwołanie z dnia 15.12.2015 r. k. 5-7, wyrok z dnia 14.04.2016 r. sygn. akt IV U 2606/15 k. 20 w aktach sprawy sygn. IV U 2606/15)

Pismem z dnia 17 kwietnia 2016 r. powód W. S. wniósł o doręczenie mu odpisu wyroku z dnia 14 kwietnia 2016 r. z uzasadnieniem. Zostały mu one doręczone w dniu 15 maja 2016 r.

(dowód: pismo z dnia 17.04.2016 r. k. 22, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 29 w aktach sprawy sygn. IV U 2606/15)

W dniu 18 maja 2016 r. powód wniósł apelację od powyższego wyroku z dnia 14 kwietnia 2016 r., podając w treści jej uzasadnienia, że opłata w kwocie 30,00 zł. została już wniesiona. Po sprawdzeniu w oddziale finansowym Sądu Okręgowego w Olsztynie, że opłata podstawowa w sprawie IV U 2606/15 nie została uiszczona, zarządzeniem z dnia 30 maja 2016 r. wezwano powoda do uzupełnienia braków formalnych apelacji przez uiszczenie opłaty podstawowej od apelacji w kwocie 30,00 zł. Pismem z dnia 14 czerwca 2016 r. W. S. poinformował, że opłata w kwocie 30,00 zł. została już wniesiona. Po sprawdzeniu tej okoliczności w dniu 17 czerwca 2016 r., stwierdzono brak opłaty od apelacji. W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie sygn. akt IV U 2606/15 odrzucił apelację.

(dowód: apelacja k. 32, notatka urzędowa k. 30, 36, zarządzenie z dnia 30.05.2016 r. k. 31, postanowienie z dnia 23.06.2016r. k.40 w aktach sprawy sygn. IV U 2606/15)

Pismem z dnia 14 czerwca 2016 r. i z dnia 03 lipca 2016 r. powód wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 23 czerwca 2016 r. w przedmiocie odrzucenia apelacji.

(dowód: zażalenie k. 45, 50 w aktach sprawy sygn. IV U 2606/15)

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2016 r. w sprawie sygn. akt III AUz 111/16 oddalił zażalenie, stwierdzając, że Sąd I instancji prawidłowo uznał, że wniesiona przez W. S. apelacja podlega odrzuceniu jako nieopłacona w terminie na podstawie art. 370 k.p.c. Wydanie orzeczenia poprzedziło zwrócenie się do powoda o udzielenie informacji, kiedy uiszczył opłatę od apelacji od wyroku z dnia 14 kwietnia 2016 r. i w jaki sposób opłata została uiszczona. W odpowiedzi poinformował on, że opłacił apelację w dniu 08 lipca 2016 r. w Sądzie Okręgowym w Olsztynie w znakach sądowych.

(dowód: postanowienie z dnia 31.08.2016 r. k. 58, zarządzenie z dnia 02.08.2016 r. k. 55, odpowiedź k. 57 w aktach sprawy sygn. IV U 2606/15)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów, zgromadzonych w aktach sprawy IV U 2606/15, w tym orzeczenia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie sygn. akt IV U 2606/15 oraz orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 31 sierpnia 2016 r. w sprawie sygn. akt III AUz 111/16. Wskazane dowody nie były w toku postępowania kwestionowane. Prawdziwość dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu.

Powód W. S. wywodził roszczenie o odszkodowanie z tytułu szkody, spowodowanej oddaleniem przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie o sygn. akt 111/16 zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV U 2606/15, którym Sąd ten odrzucił jego apelację. Miało to skutkować pozbawieniem powoda świadczeń emerytalnych za okres pięciu miesięcy.

Odpowiedzialność Skarbu Państwa przewidziana jest w art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przepis art. 417 k.c. przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, zdefiniowanym jako „niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej”. Stanowi więc on ogólną podstawę odpowiedzialności władz publicznych za ich władcze działania, która nie znajduje zastosowania lub znajduje ograniczone zastosowanie tylko wówczas, gdy ustawodawca odrębnym unormowaniem określa konsekwencje niektórych działań organów władz publicznych. Szczególne znaczenie mają unormowania zawarte w art. 417¹ § 1–3 k.c., które jako dodatkową przesłankę dochodzenia roszczeń odszkodowawczych wprowadzają obowiązek uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem działania władz publicznych.

Zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Z kolei § 3 tego przepisu stanowi, że jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Już z samej treści tych przepisów wynika, że co do zasady sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Jeżeli ustawa wiąże oznaczone skutki prawne z obowiązywaniem prawomocnego orzeczenia, a jednocześnie reguluje zasady i tryb jego wzruszania z powodu niezgodności z prawem, to prawna skuteczność takich orzeczeń nie może być podważana bezpośrednio

w każdym procesie odszkodowawczym, z pominięciem zasad i trybu postępowania, zastrzeżonego do kontroli prawomocnych orzeczeń.

W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że jeżeli przepisy nie przewidują procedury prejudycjalnej dla jakiegoś rodzaju (kategorii) prawomocnych orzeczeń, to w razie szkody wyrządzonej przez wydanie takiego orzeczenia, do odpowiedzialności Skarbu Państwa ma zastosowanie art. 417 k.c., a nie art. 417¹ § 2 k.c., gdyż nie można przyjąć, że tylko ze względu na brak postępowania prejudycjalnego, poszkodowany pozbawiony jest możliwości uzyskania odszkodowania za wydanie niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze np. incydentalnym (wyroki SN z dnia 9 września 2011 roku, sygn. akt I CSK 684/10, niepubl.; z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. akt IV CSK 290/10 i z dnia 5 października 2012 roku, sygn. akt IV CSK 165/12, niepubl.; z dnia 13 czerwca 2013 roku sygn. akt V CSK 348/12, Lex nr 1 375 501). Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, co oznacza, że zastosowanie znajdzie przepis art. 417 § 1 k.c.

Rozważając, według jakich kryteriów sąd w sprawie o odszkodowanie dokonuje oceny, czy orzeczenie jest niezgodne z prawem, trzeba stwierdzić, że chodzi o ocenę orzeczenia wydanego przez niezawisły sąd w ramach przyznanej mu władzy sądowniczej, a w takiej sytuacji pojęcie „niezgodności z prawem” orzeczenia ma suwerenne i autonomiczne znaczenie, zdeterminowane przez istotę władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej. Jak zatem jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, orzeczeniem niezgodnym z prawem jest tylko takie orzeczenie sądu, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami orzecznictwymi lub wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni, czy oczywiście niewłaściwego stosowania prawa. (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., sygn. akt I CNP 33/06, OSNC 2007/2/35, z dnia 4 stycznia 2007 r., sygn. akt V CNP 132/06, OSNC 2007/11/174 i z dnia 9 lutego 2010 r., sygn. akt I BU 9/09, niepubl.)

Niezgodność z prawem jako przesłanka stosowania art. 417 § 1 k.c., musi być rozumiana ściśle – jako niezgodność tylko z konstytucyjnymi źródłami prawa, przewidzianymi w art. 87 – 94 Konstytucji, a więc z ustawą, umową międzynarodową, rozporządzeniem itp., z wyłączeniem zasad współżycia społecznego. (tak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r. sygn. akt SK 18/00)

W związku z powyższym należało dokonać, przez pryzmat zebranych w sprawie dowodów, oceny istnienia przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa z art. 417 § 1 k.c.

Stosownie do treści tego przepisu, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy w Olsztynie odrzucając postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r. apelację powoda od wyroku tego Sądu z dnia 14 kwietnia 2016 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddziału w W., z dnia 26 października 2015 r., wskazał, że przedmiotowa apelacja została wniesiona w ustawowym terminie, jednak nie została ona przez powoda opłacona, pomimo wezwania go do uzupełnienia braków formalnych apelacji poprzez uiszczenie opłaty podstawowej w kwocie 30,00 zł. w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania. W konsekwencji Sąd - zgodnie z art. 370 k.p.c. odrzucił apelację.

Przepis art. 370 k.p.c. nakazuje sądowi pierwszej instancji odrzucić na posiedzeniu niejawnym apelację, wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Zgodnie z art. 130 k.p.c. obowiązkiem strony jest uiszczenie należnej opłaty wraz z wniesieniem pisma procesowego. Osoba fizyczna może się domagać zwolnienia od kosztów sądowych, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny (art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. z 2016 r., poz. 623).

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt wniesienia przez powoda apelacji od wyroku z dnia 14 kwietnia 2016 r. oraz zażalenia na postanowienie o odrzuceniu apelacji. Natomiast sporne w sprawie było, czy prawidłowe było postępowanie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, polegające na oddaleniu zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie, którym Sąd ten odrzucił apelację powoda jako nieopłaconą. Sporna była również kwota odszkodowania.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów w aktach sprawy IV U 2606/15 (III AUz 111/16) wskazuje, iż apelacja od wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 r. nie została należycie opłacona. Powód został wezwany przez Sąd Okręgowy w Olsztynie do uzupełnienia braków formalnych apelacji poprzez uiszczenie opłaty w kwocie 30,00 zł. pod rygorem odrzucenia środka odwoławczego, czego nie uczynił. Opłata w kwocie 30,00 zł., na którą się powołuje, była opłatą od zażalenia z dnia 03 lipca 2016 r., którym powód zaskarżył postanowienie o odrzuceniu apelacji. Zasadnie zatem Sąd Apelacyjny w Białymstoku postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt III AUz 111/16 oddalił zażalenie powoda.

Na uwagę zasługuje, że sam powód wyjaśnił, iż wniósł on tylko jedną opłatę – w dniu 08 lipca 2016 r. (protokół rozprawy k. 46). Wobec ustaleń, poczynionych przez Sąd, należy podkreślić, że powód w dniu 08 lipca 2016 r. uiszczył opłatę w kwocie 30,00 zł., będącą opłatą od zażalenia, a nie od apelacji (k. 50 w aktach sprawy IV U 2606/15). Wobec powyższego należy uznać, że opłata od apelacji nie została przez powoda uiszczona.

Opisany stan faktyczny wskazuje jednoznacznie, że postanowienie z dnia 31 sierpnia 2016 r. wydane zostało przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku bez naruszenia prawa, zgodnie z obowiązującą procedurą i w oparciu o obowiązujące przepisy.

Jak wyżej stwierdzono, odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Ciężar dowodu zaistnienia ww. przesłanek spoczywał na powodzie. Zgodnie bowiem z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem w myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał żadnym środkiem dowodowym bezprawności działania i związku przyczynowego pomiędzy orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku a ewentualną szkodą majątkową. Co do szkody, podnieść należy w szczególności, że nie można w tych kategoriach traktować uiszczonych opłat sądowych, których zasady wnoszenia i wysokość uregulowana jest przepisami rangi ustawowej (powód podał, że na odszkodowanie składają się m.in. koszty spraw sądowych XIV U 3244/14 i IV U 2606/15: 2 x 30,00 zł.).

Mając na uwadze powyższe, powództwo należało uznać za niezasadne, wobec czego podlegało ono oddaleniu na mocy art. 417 k.c., o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę sytuację majątkową i wysokość dochodów powoda, Sąd uznał, że zaszyły szczególne okoliczności, dające podstawy do nieobciążania go kosztami procesu. Powód utrzymuje się jedynie z emerytury, jest osobą starszą i obciążenie go kosztami mogłoby spowodować nadmierne trudności.

SSR Agnieszka Brzoskowska